

Minningarorð um Erling Eidesgaard

Eftir drúgva og pinu-
fulla sjúkralegu hefur
Erling Eidesgaard, vara-
skúlastjóri, fingið frið.
Hann andaðist í heimin-
um á Tveroyri 21. maí.

Eitt stórt hol er sligið í
teir ymisku manngarðar,
har Erling var eitt av lið-
unum. Við síni vitan —
og hon fevndi viðá, bæði
hvat gaman og álvara
viðvikti — síni livsgleði
og verumáta fyllti hann
eitt stórt pláss, har hann
var.

Erling Eidesgaard
varð borin í heim í
Oyndarfirði 30. júlí
1920, sonur Magninu og
Jústinus Eidesgaard. 12
ára gamal fór hann til
Havnar í realskúla, har
hann tók prógv í 1937.
Og hann gjørdist
studentur í Hoyðølum í
1940.

Síðan kom hann higar
á Tveroyri. Og undan-
tikið tey trý árin, hann
gekk á læraraskúla 1943-
46, var hann knýttur at
Tveroyrar skúla, inntil
hann vegna sjúku fór frá
fyrir í ár. Fyrst sum
vikarur 1940-43, frá

1946 sum lærari og frá
1971 sum varaskúla-
stjóri. Íðin og nærlagdur
var hann sum lærari, og
barnið hevði hansara
stóra áhuga. M.a. hefur
hann eisini nú í nógv ár
verið limur av barna-
verndini á Tveroyri.

Í 1946 giftist hann við
Jonu Magnussen úr
Trongisvági, og fingi
tey fyra børn saman.
Hetta var sjálvandi
eisini við til at binda
hann til plássið her, og
var hetta band vordið so
sterkt, at hann nú kendi
seg meira sum suðringur
enn norðingur.

Eisini í kirkjuni hevði
hann eina langa og
trúgva tænastu. Við
honum hava okur mist
ein góðan og trúgvan
medarbeiðara og vin.

Í 39 ár var hann deknur
í Tveroyrar kirkju, og
undantikið tíðina hann
var á læraraskúla, vóru
tað ikki nógvir sunnu-
dagar, hann ikki var í
tænastu, umframt at
hann var við til tær
ymisku kirkjuliga
handlingarnar uttanum

gudstænasturnar. Ein-
um má vera loyvt at
siga, at hann sum deknur
heyrði teirra millum,
sum skaraði framúr, ikki
minst, tá hugsað verður
um, tann livandi mátan
hann las lestur uppá.

Í útvið líka langa tíð
var hann við sum fastur
sangari í samband við
jarðarferðir. Málið hevði
hann gott og sterkt, og
fyllti tað gott í kirkjuni.
Hansara sanggleði kom
væl við eisini í øðrum
samanhangum, ikki
minst í skúlanum og í
heiminum. Ta tíðina Ej-
vind Vilhelm var prestur
her á Tveroyri, var
Erling saman við øðrum
fastur sangari, tá hesin
hevði andaktir á sjúkra-
húsinum.

Hansara kærleiki og
trúskapur móti kirkjuni
hefur eisini vist seg í tí,
at hann í 26 ár var limur
av kirkjuráðnum, frá
1961 og inntil hann nú
legði áramnar inn.

Trúgvur og nærlagdur
var hann í øllum hann
tókst við, eisini í tí tæn-
astu hann hevði í okra

kirkju. Og at henda
tænasta hefur havt
nógv at týða, bæði fyri
hann sjálvan og kirkju-
fólkið, hava okur nógv
dømi um. Rótfest og djúp
var hansara Guds-
trúgv. Hon var tað ber-
andi í tænastuni, í liv-
inum og ikki minst nú
sjúkan nivdi, og tað var
hon sum bar, nú deyðin
sendi ferðabóð.

Eisini okra millum
fyllti hann væl upp, í
gleði so væl sum í sorg.
Tí kennist tað so tomt,
nú hann ikki er meira.
Men okur sita eftir við
einum djúpum takksemi
til Guds fyri tað okum
varð givið gjøgnum
Erling Eidesgaard.

Persónliga vil eg minn-
ast gott vinarlag og sam-
starv, hesi sløku fimm
árin, eg havi verið her
sum prestur, við tøk. Eitt
vinarlag, sum ikki
bara var galdandi innan
kirkjugátt, men eisini í
gerandisdegnum. Ikki
tað, at vit vóru samdir í
øllum ella høvdu somu
meningar um alt. Var
tað neyðugt, segði

Erling sína hugsan, so
tað hoyrdist. Men tað
var sovist eingin skaði í
tí. Ein visti hvar ein
hevði hann, og altíð
kundu okur tosa okum
til rættis aftur, og
soleiðis var tað heldur
við at styrkja um vinar-
bondini enn at gera tey
veikari.

Men tey, sum mist
hava mest við hansara
burturferð, er sjálvandi
tykur, hansara kærur. Og
kær vóru tykur honum.
Heimið setti hann
ómetaliga høgt, og var
hann ógvuliga takk-
samur fyri tykum øll.
Við kærleika og um-
sorgan fylgdi hann
tykum líka til tað sein-
asta. Hóast tykur hava
havt tíð at fyrireika
tykum til henda skilna,
so kennist hansara
burturferð svár og tung,
og sorgin og saknurin
vilja vara við eina rúma
tíð framyvir. Men eg
veit, at tykur sita eftir
eisini við einum djúpum
takksemi fyri alt tað,
hann hefur havt at týða
fyri tykum. Harrin veri

tykra troyst og styrki í
sorgini og sakninum.

Hann hevði fyrireikað
seg væl til pensjónista-
tilveruna — báturin og
seyðurin høvdu hansara
stóra áhuga, og gleddi
hann seg nú at fáa betri
tíð til teira — men líka
áðrenn hann kom so
langt, varð hann inn-
heintaður av sjúkuni og
deyðanum. Tað kann
tykjast okum menings-
leyst, at tað ikki skuldi
verða lagað honum ein
longri livsdagur, hann,
sum hevði so nógv at
liva fyri framvegis. Men
okum er ikki givið at
fata livsgátur. Haraftur-
imóti er givið okum
nakað, sum er størri enn
tað, livsvónin í Jesu
Kristi. Ein livsvón, sum
bar Erling, ein livsvón,
sum ber og gevur troyst
í sorgini og sakninum.

Signing og friður veri
yvir minninum um
Erling Eidesgaard.

Jónsvein Bech.